



Sygn. akt III PK 72/09

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 6 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Kwaśniewski

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa G. K.

przeciwko Przedsiębiorstwu Komunikacji Samochodowej Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w M.

o przywrócenie do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 maja 2010 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.

z dnia 21 lipca 2009 r.,

oddala skargę.

Uzasadnienie

Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej Sp. z o.o. w M., w sprawie z powództwa G. K. o przywrócenie do pracy, wniosło skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w L. z 21 lipca 2009 r.. Zaskarżonym wyrokiem oddalono

apelację pozwanej Spółki od wyroku Sądu Rejonowego w B. z 3 kwietnia 2009 r., przywracającego powoda do pracy u pozwanej.

Powód zatrudniony u pozwanej jako kierowca. Dnia 27 listopada 2008 r. pozwana wręczyła powodowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. ze względu na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. Polegało ono na: nieuzasadnionej odmowie wykonania zadania nr 16 w dniu 7 listopada 2008 r. w postaci wyjazdu autobusem wcześniej zaplanowanym w harmonogramie pracy, a także odmowie wyjazdu dwoma innymi, sprawnie technicznymi autobusami zaproponowanymi przez dystrybutora; na samowolnym opuszczeniu stanowiska pracy w tym samym dniu i niestawieniu się w biurze pracodawcy zgodnie z poleceniem dyspozytora oraz na odmowie zdania tarcz tachografu pomimo dwukrotnego polecenia dyspozytora.

Sąd Okręgowy podzielił pogląd Sądu Rejonowego, że okoliczności podane przez pozwaną jako podstawa rozwiązania umowy miały miejsce w rzeczywistości oraz że uzasadniają one rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Rozwiązanie umowy było jednak sprzeczne z prawem, gdyż nastąpiło – zdaniem Sądu Rejonowego – z naruszeniem ochrony stosunku pracy uprawnionego działacza związku zawodowego (art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych) oraz ochrony tego stosunku przysługującej członkowi rady pracowników (art. 17 ustawy o informowaniu pracowników i przeprowadzaniu z nimi konsultacji). Sąd Okręgowy uznał za uzasadniony zarzut pozwanej dotyczący ochrony stosunku pracy powoda jako działacza związkowego. Oddalił jednak apelację pozwanej uznając, że przywrócenie powoda do pracy na podstawie art. 56 § 1 k.p. jest uzasadnione naruszeniem przez pozwaną ochrony przysługującej powodowi z tytułu członkostwa w radzie pracowników. Sąd Okręgowy podzielił także stanowisko Sądu Rejonowego, że dochodzone przez powoda roszczenie o przywrócenie do pracy nie jest nadużyciem prawa w rozumieniu art. 8 k.p.

W skardze kasacyjnej pozwana zarzuciła naruszenie art. 8 k.p. w związku z art. 17 ust. 1 ustawy o informowaniu pracowników i przeprowadzaniu z nimi konsultacji przez przyjęcie, że wynikający z tego przepisu zakres ochrony stosunku

pracy jest tożsamy z zakresem ochrony przewidzianym w art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych, co spowodowało błędne uznanie, że żądanie powoda nie może podlegać oddaleniu w oparciu o art. 8 k.p. Zarzucono także naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 233 i art. 382 k.p.c. polegające na pominięciu w uzasadnieniu istotnych dowodów nagannego zachowania powoda, zarzucanych w apelacji – co w szczególności dotyczy uznania przez Sąd Okręgowy, że brak jest podstaw do traktowania ochrony członków rady pracowników w sposób odmienny od ochrony przewidzianej w art. 32 ustawy o związkach zawodowych, zwłaszcza mając na uwadze, że Sąd Rejonowy powołał się na orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące tylko art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga jest nieuzasadniona. Nie jest w niej kwestionowane, że pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 § pkt 1 k.p. z naruszeniem zakazu określonego w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 7 kwietnia 2006 r. o informowaniu pracowników i przeprowadzaniu z nimi konsultacji (Dz.U. Nr 79, poz. 550 ze zm.). Według tego przepisu pracodawca nie może bez zgody rady pracowników wypowiedzieć ani rozwiązać stosunku pracy z pracownikiem będącym jej członkiem w okresie jego członkostwa w radzie pracowników. Charakter tego zakazu jest taki sam, jak zakazu przewidzianego w art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2001 r. Nr 79, poz. 854 ze zm.). W obu przypadkach jest to zakaz względny, jako że dopuszczalność rozwiązania stosunku pracy z osobą podlegającą ochronie jest uzależniona od zgody odpowiedniego organu (rady pracowników lub zarządu zakładowej organizacji związkowej). Nie jest więc słuszny zarzut skargi kasacyjnej, że Sąd Okręgowy błędnie nie podzielił poglądu pozwanej, iż ochrona przewidziana w art. 17 ust. 1 ustawy o informowaniu pracowników i przeprowadzaniu z nimi konsultacji ma słabszy charakter niż ochrona z art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych.

Nie ma żadnych podstaw zarzut przyjęcia przez Sąd Okręgowy, że w przypadku korzystania przez pracownika z roszczenia o przywrócenie do pracy,

wywodzonego z powołanego art. 17 ust. 1, nie jest możliwe oddalenie powództwa na podstawie art. 8 k.p. Według tego przepisu nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Wbrew temu zarzutowi Sąd Okręgowy stwierdził w uzasadnieniu coś zupełnie przeciwnego, to jest trafnie przyjął, że nadużycie prawa ma zawsze charakter indywidualny, co wymaga rozważenia okoliczności konkretnej sprawy z uwzględnieniem społecznej akceptacji określonego postępowania. Skarżąca przedstawiła w skardze własny pogląd odnośnie do naruszenia przez powoda zasad współżycia społecznego, ale nie może to być podstawa do uchylenia zaskarżonego wyroku, gdyż nie wykazała, dlaczego naruszenie obowiązków pracowniczych przez powoda należy ocenić jako rażące w takim stopniu, że dochodzenie przez niego roszczenia o przywrócenie do pracy narusza zasady współżycia społecznego. Sąd Najwyższy podziela stanowisko Sądów obu instancji, że stopień naganności naruszenia obowiązków przez powoda był wystarczający do rozwiązania z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia z jego winy, ale w żadnym razie nie może uzasadniać odmowy udzielenia powodowi ochrony prawnej z zakresie jego roszczenia o przywrócenie do pracy, służącego mu z uwagi na naruszenie przez pozwaną zakazu rozwiązania umowy o pracę.

Zarzuty naruszenia przepisów postępowania także nie mają podstaw. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest zgodne z art. 328 § 2 k.p.c., a podniesione zarzuty są jedynie wyrazem niezadowolenia pozwanej z treści wyroku Sądu Okręgowego i zasadniczo nawiązują do wykładni prawa materialnego, a nie przepisów postępowania cywilnego.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.